

[Finansministeren.]

hensigtsmæssigt i dag at forcere salget af statsobligationer yderligere? Den senere tids udtalelser fra erhvervsside — og særlig fra landbruget og byggeriet — synes at tyde på, at vi er ved at nå grænsen for, hvor langt man kan gå ad denne vej.

At der hersker meget stramme kreditforhold gennem en kortere periode, vil måske ikke anrette større skade, men det må være en nødforholdsregel, der kun bør opretholdes, indtil andre virkemidler kan bringes i anvendelse.

Disse betragtninger må ikke på nogen måde tages som udtryk for, at regeringen finder, at tiden er inde til at lempe den økonomiske politik. Den økonomiske aktivitet herhjemme kan kun fastholdes, hvis vi udnytter de gode muligheder for udvidelse af vor eksport, som den nuværende højkonjunktur i Vesteuropa frembyder. Netop på grund af de gunstige afsætningsmuligheder i udlandet skulle en stram økonomisk politik i dag være mindre betænkelig end i tidligere situationer, som f. eks. i 1951, hvor valutavanskelighederne nødvendiggjorde en tilbageholdende økonomisk politik.

Der har nu i godt en måneds tid ikke været noget træk på valutabeholdningen; selvom man ikke af de sidste tal kan udlede, at der er sket en afgørende vending opad, synes der dog på baggrund af den senere tids udvikling i udenrigshandelen — ikke mindst i industrieksporten — at være grund til at tro, at valutasituationen nu er kommet ind i et roligere leje. Med den nuværende valutalikviditet kan man imidlertid under ingen omstændigheder være tilfreds med blot at bringe det løbende underskud ud af verden.

Vi må derfor fortsat tilrettelægge den økonomiske politik med sigte på at forbedre valutastillingen. Men dette kan efter regeringens opfattelse ikke udelukkende ske gennem en hård kreditpolitik. En sådan politik vil, ført ud i sin yderste konsekvens, virke meget ensidigt ved fortrinsvis at ramme bygge- og anlægsgangene, men vil tillige medføre en tilbagegang i den del af produktionen, som vi dårligst kan tillade os at begrænse, nemlig investeringerne.

Det er almindelig kendt, hvilke store investeringsopgaver der er påkrævet, og

som der er stærke ønsker om at få gennemført her i landet i de kommende år. Det vil være forkert i den økonomiske politik at tilsidesætte dette hensyn for at undgå en begrænsning af det samlede forbrug, hvor ubehagelig en sådan end kan være.

Skal vi efterhånden kunne tillade os en lempelse af pengepolitikken, må forudsætningen således være, at det samlede forbrug nedbringes. Skal dette ske hurtigt og i det nødvendige omfang, må overskuddet på statsbudgettet yderligere forøges. Vi må have dette for øje ved den kommende tids lovgivningsarbejde, og jeg går ud fra, at folketinget vil medvirke til at fastholde den tilbageholdenhed i statens udgiftspolitik, som er forudsat ved udarbejdelsen af finanslovforslaget.

Jeg håber, at det også vil blive muligt at opnå flertal her i tinget for gennemførelsen af forslag, som kan sikre den nødvendige forøgelse af statsindtægterne.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale finanslovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Eksemplarer af finanslovforslaget er omdelt.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Johs. Christiansen* til indenrigs- og boligministeren.

Agter ministeren i medfør af lov om værnepligtiges anvendelse til civilt arbejde, § 9, i nær fremtid at nedsætte tjenestetiden for denne kategori af værnepligtige?

Johs. Christiansen: Det spørgsmål, jeg har stillet, står i forbindelse dels med den bebudede 2 måneders nedsættelse af den militære tjenestetid, dels med den opfattelse, som mit parti stadig har: at civilarbejdstiden er for lang. Selvom man vil se bort fra de pågældende unges egne personlige interesser, kan det vel aldrig gavne samfundet som helhed at holde vedkommende borte fra deres studium, fag eller erhverv i 2 år bare for at opretholde en vilkårligt fastsat forholdsmæssighed mellem